

ת"פ 21526/07/19 - מדינת ישראל נגד גרמן קוקולייב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 21526-07-19 מדינת ישראל נ' קוקולייב

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	גרמן קוקולייב
נאשם	באמצעות בא כוחו עוה"ד שי לוי

החלטה רקע

1. בתאריך 9.7.19 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת חלק של נשק או תחמושת, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. בכתב האישום נטען כי ביום 24.12.18, במהלך חיפוש שנערך כדין בבית עסקו "קפה דוד המלך" בשד' דוד המלך 520 באור עקיבא, החזיק הנאשם מתחת לדלפק הקופה, ומבלי שהיתה לו רשות כדין לעשות כן, במחסנית לנשק ובשתי קופסאות קרטון שבתוך כל אחת מהן היו 30 כדורי 5.56 מ"מ.
3. במהלך הזמן שחלף מאז הוגש כתב האישום כאמור, פנה ב"כ הנאשם אל היועץ המשפטי לממשלה בבקשה לעיכוב הליכים, שנדחתה. לאחר מכן ביקש ב"כ הנאשם כי אורה על זיכוי מחמת "זוטי דברים" ואולם בקשתו נדחתה בהחלטת מיום 24.8.20.
4. ביום 30.11.20 הודיעוני ב"כ הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה הנאשם יודה בכתב האישום, יופנה אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר שבמסגרתו תיבחן גם האפשרות של אי הרשעה ו"במידה והתסקיר יהיה חיובי, יעתרו הצדדים במשותף לאי הרשעה, גם ללא צורך בהוכחת נזק קונקרטי...". דא עקא, שמיד לאחר מכן התעוררה ביניהם מחלוקת בשאלה האם במסגרת השיחה שהתקיימה בין ב"כ הנאשם לראש שלוחת התביעות בחדרה הוסכם כי במקרה של אי הרשעה יוטל על הנאשם גם צו של"צ, אם לאו. משכך ומאחר שלא היתה זו הפעם הראשונה בה נחשפתי למחלוקות מן הסוג הזה בעת הצגת הסדרי טיעון בפני בעל-פה, הוריתי כי פרטי ההסכמה אליה הגיעו ב"כ הצדדים יוגשו לתיק בכתב, על גבי טופס הסדר טיעון שייחתם על ידם.

5. ביום 6.12.20 הודיעה המאשימה בכתב, כי "הצדדים לא הגיעו להסכמות באשר להסדר הטיעון".

6. עם זאת, בדיון הבא שהתקיים בפני ביום 9.12.21 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום כלשון ובא כוחו הצהיר כי יסכים לבחינת האפשרות שיטל עליו צו של"צ, כשבתוך כך הבהיר כי בכוונתו לעתור להיקף מצומצם של צו מן הסוג הזה בשל מצבו הבריאותי והתעסוקתי של הנאשם, אשר מאז המועד בו הוגש נגדו כתב האישום עבר תאונת עבודה ונכון להיום אינו עובד והוא נתמך על ידי המוסד לביטוח לאומי. במצב דברים זה ולאור אישורה של ב"כ המאשימה כי בכפוף לתסקיר חיובי תסכים לאי הרשעתו בתוספת צו של"צ, אף אם לא יוכח קיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מההרשעה, הופנה הנאשם אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

7. בתסקיר מיום 12.7.21, פרטה קצינת המבחן את קורות חייו של הנאשם, רווק בן 32, אב ל-3 ילדים צעירים, המתגורר בימים אלה בבית הוריו באור עקיבא. בתום שירות מלא בצה"ל ובמשך כ-4 שנים ניהל הנאשם עסק עצמאי בתחום המזון, לאחר מכן עבד במפעל לנייר ובשנים 2017-2018 ניהל את בית הקפה שבו נתפסו המחסנית והתחמושת נושאי כתב האישום. בעקבות ארוע זה סגר הנאשם את בית הקפה והחל לעבוד כשכיר במפעל "אבן קיסר" אלא שבחודש דצמבר 2019 עבר תאונת עבודה שבה נפגע פגיעה קשה בידו השמאלית, עבר ניתוחים, היה מאושפז ולאחר מכן עבר תהליך ממושך של שיקום עד לחודש דצמבר 2020. מאז התאונה חל שינוי משמעותי לרעה בחייו של הנאשם ונכון להיום מצבו הנפשי והתפקודי ירוד, הוא נפרד מאם ילדיו וחזר להתגורר בבית הוריו. בהתייחסותו לעבירה שבביצועה הודה, סיפר הנאשם לקצינת המבחן כי מצא את התחמושת שנתפסה בבית הקפה שלו והשאיר אותה במקום שכן הניח כי היא שייכת לאחד מהחיילים שהיו בבית הקפה ואשר לבטח יחזור לקחתה. קצינת המבחן התרשמה כי דברי הנאשם מבטאים צמצום וטשטוש של חומרת התנהלותו, ובנוסף לכך ציינה כי הוא דחה את הצעתה לשלבו בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן שכן הוא חווה את עצמו כאדם שומר חוק ואינו נזקק לסיוע. על הרקע הזה ולנוכח עברו הנקי של הנאשם ותפקודו התקין במסגרות חיו השונות עד לתאונה בה נפגע, העריכה קצינת המבחן את מידת המסוכנות הנשקפת ממנו כ"מופחתת". בהעדר אינדיקציה לנזק קונקרטי שייגרם לו היה ויורשע בתיק זה מחד גיסא, אך לאור החשש אותו ביטא בפניה מפני אפשרות לאור תכניות העתידיות להרשם ללימודי משפטים ולהתקדם בתחום התעסוקתי, סיכמה קצינת המבחן את התסקיר בכך ש"במידה ובית המשפט יהא מעוניין להמנע מהרשעתו בדיון", כי אז תמליץ להטיל עליו התחייבות כספית בלבד, שכן מהמסמכים הרפואיים העדכניים אותם הציג בפניה, ובשל מגבלותיו הפיזיות והרגשיות, הוא אינו כשיר להשתלב באיזו שהיא מסגרת תעסוקתית כעת.

טיעוני הצדדים להרשעה ולעונש

8. בעתירתו להרשעת הנאשם וגזירת עונשו למאסר על תנאי, קנס והתחייבות, טען ב"כ המאשימה כי תסקיר שירות המבחן "שלילי לגמרי", שכן קצינת המבחן התרשמה שהוא מנסה לטשטש את חומרת מעשיו וגם לא ניתנה לגביו כל המלצה לענישה שיקומית. משכך, לאור עמדת הפסיקה הקובעת כי אי הרשעה בעבירות נשק היא "החריג שבחריגים" (ר' עפ"ג (מחוזי ב"ש) 20599-04-17 **מירילשוילי נ' מדינת ישראל**) ורע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** שעניינם בצורך בהוכחת נזק קונקרטי כתוצאה מן ההרשעה, טען ב"כ המאשימה כי בהעדר אינדיקציה לנזק שייגרם לנאשם היה ויורשע, אזי יש להרשיעו ולגזור את עונשו למאסר על תנאי, קנס והתחייבות כספית.

9. מנגד, בקש ב"כ הנאשם להזכיר כי היתה זו המאשימה שהביעה נכונותה מלכתחילה לבחון את אפשרות אי הרשעתו בתיק זה גם מבלי שיוכח קיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מן ההרשעה, וכי "כל הוויכוח היה לגבי השל"צ". בהתייחסותו לנסיבות הארוע נשוא כתב האישום טען ב"כ הנאשם כי מידע הנוגע לאנשים שישבו בבית העסק היה זה שהביא להוצאת צו החיפוש, ולא מידע שהתייחס לנאשם עצמו - עובדה המתיישבת עם גרסתו ונטילת האחריות מצדו על חלקו בארוע. אשר לתסקיר, טען ב"כ הנאשם כי למעשה מדובר בתסקיר חיובי המלמד על אורח חייו הנורמטיבי עד כי הוא אינו חש כמי שזקוק להתערבות טיפולית, סובל בימים אלה מהשלכותיה של תאונת העבודה הקשה שעבר ורק מן הטעם הזה יתקשה לבצע צו של"צ. מפני כל אלה בקש ב"כ הנאשם כי אמנע מהרשעתו ואסתפק בהטלת התחייבות כספית ולא מעבר לכך.

10. הנאשם עצמו אמר כי הוא מצטער על שארע והתחייב כי "זה לא יחזור על עצמו".

דין והכרעה

11. ככלל, בקשה לסיום הליך פלילי לאחר הודאה, ללא הרשעה, תיעתר רק במקרים חריגים ונדירים שכן הכלל הוא שאדם שהועמד לדין פלילי ובית המשפט מצא כי ביצע את העבירות שיוחסו לו, יורשע. פסקי הדין המנחים בעניין זה הם ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** וע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** בהם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהא אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ר' פסק דינה של כב' השופטת ד. דורנר בעניין **תמר כתב**). הווה אומר, רק בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה, ישתמש בית המשפט בסמכותו שלא להרשיע נאשם, כשתכלית אי ההרשעה היא שיקומו של הנאשם. עוד נקבע, כי בבוא ביהמ"ש לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי - קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (חוות דעתו של כב' השופט שוהם מיום 01/01/13) נקבע כי קבלת הגישה לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את ביהמ"ש להידרש לתרחישים תאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על היתכנות של אותם תרחישים" (ר' גם ע"פ 2862/12 **מילמן נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**; רע"פ

654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל).

בפסק הדין שנכתב על ידי כב' השופט ש. לוין בעניינה של **תמר כתב** הנ"ל, צוטטו 9 השיקולים שהוצגו ע"י ראש שירות המבחן דאז, כשיקולי השיקום העומדים בבסיס המלצות שירות המבחן על הימנעות מהרשעה ואלו הם: **(א)** האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם? **(ב)** מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה? **(ג)** מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; **(ד)** מידת הפגיעה של העבירה באחרים; **(ה)** הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; **(ו)** האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית? **(ז)** יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה? האם הוא מתחרט עליה? **(ח)** משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם? **(ט)** השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, מבלי שייחשבו ממצים, התקבלו על דעתו של בית המשפט כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה, כשלצדם - כך הודגש - קיימים גם שיקולים שבאינטרס הציבור השמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה (גורם שגם שירות המבחן אינו מתעלם ממנו) ועל האפקט הציבורי של ההרשעה.

כיום, לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, אי הרשעת נאשם אפשרית, ככל שהיא חורגת לקולא ממתחם העונש ההולם, רק מנימוקים של שיקומו של הנאשם (ר' הוראות סעיף 40ג(ב) וסעיף 40ד לחוק העונשין).

12. אכן, בעניינו מדובר במי שהודה בביצוע עבירת נשק ויש לזכור כי הערך החברתי העיקרי העומד בבסיס עבירות הנשק הוא הצורך בהגנה על שלום הציבור וביטחונו. אדם המחזיק ברשותו נשק או תחמושת מבלי שיש בידו היתר כחוק לעשות כן, נוטל על עצמו בין השאר גם את הסיכון שאותם נשק או תחמושת שהוחזקו על ידו ללא רשות כדין, יתגלגלו לידיים עברייניות או עוינות ויסכנו את שלום הציבור, סיכון של ממש. עם זאת, נסיבות המקרה שלפני אינן מן החמורות ביותר בעיני, העבירה שהנאשם הודה בביצועה היא עבירת עוון שהעונש המקסימלי הקבוע לצדה הוא 3 שנות מאסר וטענות ב"כ הנאשם לפיהן צו החיפוש בבית הקפה הוצא בעקבות מידע שנגע לאנשים שישבו בו ולא לנאשם, וכי עוד בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי התחמושת שנמצאה לא היתה שייכת לו וכי הוא הניח כי אחד החיילים שבקרו בבית הקפה שלו שכח אותה במקום וישוב לקחתה, לא נסתרו על ידי המאשימה ובאי כוחה שהופיעו בפני גם לא התנגדו להשמעתן.

13. על הרקע הזה, לנוכח הסכמת המאשימה מלכתחילה לאפשרות של אי הרשעת הנאשם גם אם לא יוכח קיומו של נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתו ובלבד שהתסקיר בעניינו יהא "חיובי", נדמה כי השאלה העיקרית בה אדרש להכריע לצורך החלטתי באם להרשיעו אם לאו, היא שאלת "חיוביותו" או "שליליותו" של התסקיר.

14. כבר עתה אציין כי התקשיתי עד מאוד להבין את עמדת המאשימה הסבורה כי מדובר ב"תסקיר שלילי לגמרי". הן בהודאתו בפני והן בפגישתו עם קצינת המבחן ביטא הנאשם חרטה על אופן התנהלותו - דהיינו הימנעותו מדיווח למשטרה על התחמושת שלגרסתו הושארה או נשכחה בבית הקפה שלו, דבריו בהקשר זה לא נסתרו במאום ואין חולק על כך שבעקבות הארוע הנדון הוא סגר את בית הקפה ואף

הסביר זאת בחשש מפני מגע עם אנשים בעלי מאפיינים שוליים (ר' בתסקיר). זאת ועוד, עברו של הנאשם נקי, אורח חייו עד כה נראה נורמטיבי ותקין, הוא חווה עצמו כשומר חוק ורק על הרקע הזה דחה את הצעת שירות המבחן לשילובו בהליך טיפולי, ולא משום סיבה אחרת. נתונים אלה מלמדים בעיני על נטילת אחריות מלאה מצדו על חלקו בארוע ועל קיומו של סיכון נמוך ביותר להישנות של ביצוע עבירות דומות על ידו בעתיד, גם כן. בנוסף לכל אלה, נראה כי מצבו הבריאותי של הנאשם, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי, אינו קל, הוא סובל מהפרעת דחק פוסט-טראומטית בעקבות התאונה שארעה לו לאחר הארוע נושא כתב האישום, ובשלב זה אף מתקשה להעזר בכל הגורמים הטיפוליים הרלבנטיים, אם כי נראה כי הוא מבין שיהא עליו לעשות כן בעתיד, בהיותו אדם צעיר יחסית, אב לילדים וגם יש לו תכניות להתפתחות אישית תעסוקתית בעתיד.

15. מפני כל אלה, מסקנתי היא כי התוצאה הנכונה בנסיבותיו של מקרה זה, על כלל נסיבותיו (לרבות ההתפתחויות שחווה בעמדת המאשימה) תהא אי הרשעת הנאשם וחובו בחתימה על התחייבות כספית גבוהה לצורך הרתעתו מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד.

16. בהקשר זה אוסיף ואציין כי בבחינת פסיקה רלבנטית מצאתי לא מעט מקרים שהסתיימו באי הרשעתם של מי שנמצאה ברשותם תחמושת בנסיבות דומות (ר' למשל - ת"פ (קרית שמונה) 50630-11-16 **מדינת ישראל נ' ניסנבוים**; ת"פ (פ"ת) 17948-09-15 **מדינת ישראל נ' ורנר**; עפ"ג (ם) 38599-06-16 **מדינת ישראל נ' גטנט סמאי**).

17. סוף דבר אני קובעת כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, נמנעת מהרשעתו ומחייבת אותו בחתימה על התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪ להמנע בתוך 3 שנים מהיום מביצוע כל עבירת נשק.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית המשפט עד ליום 15.8.21.

בשל מצבו הבריאותי של הנאשם החלטתי שלא להטיל עליו צו של"צ - צו שנכון היה לדעתי להטילו במקרה זה, לולא הנסיבות האישיות המורכבות המונעות ממנו את האפשרות לביצוע של"צ בעת הזו.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים בדואר ותעדכן אותי באמעות הערה בתיק בדבר חתימת ההתחייבות עד למועד שנקבע.

ניתנה היום, כ"ד אב תשפ"א, 02 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

